

นักกรรมฐานหรือนักเสพมืออาชีพ

เมื่อปีพ.ศ. ๒๕๓๕ อาตมาได้ติดตามครูบาอาจารย์ไปปลีกวิเวกอยู่ที่ อ.ฝางจ. เชียงใหม่ วันหนึ่งได้มีโอกาสไปคูปอน้ำมัน ระหว่างเดินทางได้แวะฉันเพลอาตมาควักเอา อาวุธคู่ปากออกมา ซึ่งถูกเก็บไว้ในถุงย่ามอย่างดีมันก็คือซอสส้มที่ถูกดัดแปลงเป็นมีดใช้ ตัดหรือปอกผลไม้ได้เรียกว่าซอสส้มเอนกประสงค์เลยแหละมันถูกหยิบออกมาด้วยความภาคภูมิใจของผู้เป็นเจ้าของ

หลวงพ่อบอกท่านอนุญาตให้พระทุกรูปนั่งร่วมสำหรับได้เพราะเป็นการเดินทางไกล วินัยก็บอกไว้เรื่องของการฉันปริมประ คณะโภชน แต่ปรกติพระฉันมือเดียวในบาตร มีช้อยกเว้นอยู่ ๗ เหตุการณ์ ได้แก่

๑. เวลาป่วยไข้

๒. หน้าจิวรกาล, ช่วงแสวงหาผ้าเพื่อมาทำจีวร

๓. เวลาร่วมกันทำจีวร, ทำกิจกรรมพัฒนาอาวาส

๔. เวลาเดินทางไกล อาหารหายาก

๕. ไปทางเรือ

๖. อยู่ด้วยกันมากบิณฑบาตไม่พอฉัน

๗. โภชนะเป็นของสมณะ

ขณะที่กำลังลงมือฉันเราก็รอพระเถระลงมือก่อนตามมรรยาท ซึ่งก็รู้อยู่นะว่าท่านเองไม่มีซอสส้มเหมือนพวกเรา(ท่านเป็นของท่านอย่างจึ้ง) ปรกติพระกรรมฐานจะเตรียมพร้อมอยู่แล้ว ของใครของมัน ซอสงาซ้าง ซอสทองเหลือง ทองแดง สแตนเลส สังกะสี หอยก๊อบก็ กะลามะพร้าว หรือซอสไม้ช้อยก็มี แต่องค์ที่ใช้มือเปิบเอาก็มาก ขึ้นอยู่กับเหตุปัจจัย ความชอบไม่ชอบ ความถนัดชำนาญ

ท่านเหลือบตามาทางเราและเอ่ยปากว่า “ผมขอยืมซอสหน่อย” เราเลยได้ทีพูดขึ้นในท่ามกลางวงอาหารนั้นว่า “หลวงพ่อกำลังไม่รู้จักเตรียมพร้อมมาด้วยเล่าครับ” ท่านพูดขึ้นมาอย่างหน้าตาเฉย “ผมไม่ใช่สำนักกินมืออาชีพ ผมเป็นพระนักกรรมฐาน ทำตามเหตุปัจจัย” เราหรือตอนนั้นรู้สึกหน้าชาไปหมดเลยละอายท่าน ละอายคนผู้อยู่ใกล้ ละอายใจตัวเองอีกต่างหาก

หลังจากอาหารมีอันแล้ว ก็เลยขว้างทิ้งทั้งช้อนทั้งส้อม “กูไม่เอาเมืองอีกแล้ว จบ
กันทีภาพผู้ดีนักกินมีอาชีพ” “ขอเป็นนักศึกษากรรมฐานมุ่งอนุบาลจิตสู่เสขภูมิให้จง
ได้” มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ นะ

ทุกวันนี้คำสอนดีๆ มีมาสะกิดต้อมอยากคุณเสมอ ๆ บ้างหรือเปล่า? ผู้ชี้โทษเหมือน
ทำหน้าที่ช้บอขุมทรัพย์ให้.

www.watsomphanas.com